

О. ХЕНРИ
ЦЪРКВАТА С НАЛИВНОТО
КОЛЕЛО

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Лейкландс не фигурира в каталозите на модерните летни курорти. Самото селце, сгущено в ниските разклонения на Къмбърл а адската планинска верига^[1] и край малък приток на река Клинч, наброява трийсетина къщи, разположени покрай изоставена теснолинейка. Човек неволно се пита дали релсите са се залутали напред боровата гора и са навлезли в Лейкландс от страх и самота или пък Лейкландс се е заблудил и се е сгушил покрай железопътната линия в очакване вагоните да го отведат у дома. Пита се още защо селцето е кръстено именно Лейкландс. Наоколо няма езера, а земите са толкова ялови, че не си заслужава да се споменават.

На половин миля от селцето се намира Игъл Хаус^[2] — голямо, просторно старо имение, поддържано от господин Джосая Ранкин, за да предлага подслон на посетители, изявили желание да се насладят на евтин планински въздух. Забавно е как всичко в къщата се управлява не както трябва. Наместо да бъде ремонтирана в крак с времето, тя бе неизменен обект на какви ли не старовремски допълнения и бе потънала в онези създаващи уют немара и приятен хаос, които царят в собствения ви дом. При все това там получавате чисти стаи, вкусна и обилна храна, а вам се пада да свършите останалото с помощта на боровите гори. Природата е предоставила минерален извор, лозя и крокет... има дори и дървени вратички. Трябва да благодарите на Изкуството само за изпълненията на цигулка и китара, които се поднасят два пъти седмично на танците в селския павилион.

Обичайните гости на Игъл Хаус са онези, които търсят отдих като потребност и като удоволствие. Те са заети хора, които могат да бъдат оприличени на часовници, нуждаещи се от двуседмично навиване, за да обезпечат впоследствие целогодишното въртене на своите колелца. Там можете да видите студенти от малките южняшки градчета, от време на време по някой художник или геолог, погълнат от усилията си да разгадава древните пластове на хълмовете. Освен тях там летуват редовно няколко миролюбиви семейства, както и една или две отегчени дами, членуващи в религиозно общество, известни в Лейкландс като „школничките“.

На четвърт миля от Игъл Хаус се намира онова, което с основание може да се представи на гостите като „тукашна забележителност“, стига въпросното място да издава каталог. Това е стара, много стара мелница, която отдавна вече не отговаря на името

си. Както казва Джосая Ранкин, това е „единствената църква с наливно колело в целите Съединени щати и единствената мелница на света с църковни пейки и орган“. Гостите на Игъл Хаус посещаваха старата мелница-църква всяка неделя и слушаха как проповедникът оприличава пречистения християнин на пресято брашно, стрито до непотребност между воденичните камъни на опита и страданието.

Всяка година в началото на есента в Игъл Хаус пристигаше един господин на име Ейбрам Стронг, който стана неизменен почитан и любим гост. В Лейкландс го наричаха „Отец Ейбрам“, защото косата му бе толкова бяла, лицето така енергично, благо и румено, смехът му толкова жизнен, а черните му одежди и широкопола шапка го караха да изглежда досущ като свещеник. Даже новодошлите го назоваваха с познатата титла само три или четири дни след запознанството си с него.

Отец Ейбрам идваше в Лейкландс отдалече. Живееше в голям и шумен град на северозапад, където притежаваше мелница — не някаква къщурка с църковни пейки и орган в нея, а огромна, грозна, подобна на планина воденица, около която товарните вагони пълзяха по цял ден като мравки около мравуняк. А сега чуйте какво ще ви разкажа за отец Ейбрам и за мелницата, превърната в църква, защото техните истории са свързани.

Преди доста време, когато църквата все още си била мелница, неин стопанин бил господин Стронг. На земята нямало по-весел, по-енергичен, по-запет и по-щастлив мелничар от него. Живеел в малка къща от другата страна на пътя. Десницата му била яка, ала не вземала много и планинците си носели зърното при него, въпреки че за тази цел трябвало да изминат много мили по стръмните скалисти пътища.

Радостта в живота на мелничаря била неговата дъщеричка Аглая. Без съмнение име твърде впечатляващо за едно малко русокосо момиченце, но планинците обичат звучните и гръмки имена. Майката го срещнала в някаква книга и това се оказало решаващо. Като съвсем малка самата Аглая категорично отказвала да приеме името си за ежедневна употреба и настоятелно се наричала „Дъмс“. Мелничарят и неговата съпруга често се опитвали да изкопчат от Аглая източника на това тайнствено наименование, но напразно. Накрая си изградили собствена теория. В малката градина зад къщата имало леха с рододендрони, към които момиченцето проявявало особен интерес и

привързаност. Възможно било в „Дъмс“ то да е долавяло някаква родствена връзка със забележителното име на любимите си цветя.

Когато Аглая станала на четири години, двамата с баща ѝ всеки следобед изнасяли в мелницата малко представление, което никога не се проваляло. Щом приготвела вечерята, майка ѝ сресвала русите ѝ коси, слагала ѝ чиста престилка и я пращала от другата страна на пътя да доведе баща си. Видел ли я на прага, мелничарят пристъпвал напред, целият побелял от посипаното върху му брашно, махвал с ръка и запявал една стара, известна по този край мелничарска песен, която звучала приблизително така: *„Колелото се върти, мливото се мели, мелничарят, целият в брашно, веселяк е и по цял ден с песен на уста е. Работата му спори, докато си мисли за своята любима.“*

После Аглая се втурвала към него засмяна и викала:

— Хайде, тате, отведи Дъмс у дома.

Мелничарят я слагал на раменете си и се отправял към къщи без да престава да си пее. И това се повтаряло всяка вечер.

Един ден, само седмица след четвъртия си рожден ден, Аглая внезапно изчезнала. За последен път я видели да бере диви цветя край пътя пред къщата им. Малко след това майката излязла на двора, притеснена да не би детето да се отдалечи твърде много, ала не я видяла наоколо.

Разбира се, родителите направили всичко, което било по силите им, за да намерят дъщеричката си. Съседите се събрали и претърсили гората и планината на мили околоръст. Проверили стъпка по стъпка целия воденичен улей, както и потока далеч отвъд яза. От детето нямало и следа. Една-две нощи преди това в близката горичка си устроили бивак семейство цигани. Изказани били предположения, че може те да са откраднали момиченцето, но когато застигнали и претърсили фургона им, съмненията не се потвърдили.

Мелничарят останал в мелницата близо две години; после надеждата му да намери дъщеричката си угаснала окончателно. Двамата със съпругата му се преместили на северозапад. Минали няколко години и той станал собственик на модерна мелница в един от важните мелничарски градове в този район. Госпожа Стронг така и не се оправила от удара, причинен от загубата на Аглая, и две години след като се преместили на новото място, мелничарят останал сам да понася мъката си.

Когато Ейбрам Стронг се замогнал, посетил Лейкландс и старата воденица. Сцената била твърде болезнена за него, но той бил силен човек и винаги изглеждал приветлив и благ. Именно по онова време се вдъхновил да превърне старата воденица в църква. Лейкландс било твърде бедно селце, за да си има истинска, а още по-бедните планинари не били в състояние да помогнат. На двайсет мили околоръст нямало света обител.

Мелничарят почти не променил външния вид на постройката. Голямото наливно колело било оставено на мястото си. Младите хора, които идвали на църква, често издълбавали своите инициали в мекото и бавно изгниващо дърво. Язът бил разрушен и чистият планински поток бълбукал необезпокояван надолу по скалистото си корито.

Вътре във воденицата промените били по-големи. Тегличите, воденичните колела, ремъците и скрипците били махнати. Имало два реда с пейки и пътека между тях, както и малък повдигнат подиум с амвон в единия край. От трите му страни отгоре минавала галерия с места за сядане, до които се стигало по една вътрешна стълба. Поставили в галерията и орган — истински тръбен орган, който бил гордостта на църковната общност. На него свирела госпожица Фийби Съмърс. Момците на Лейкландс с гордост се редували да ѝ помагат и да го помпат на всяка неделна служба. Проповедникът бил почитаемият господин Банбридж, който пристигал от „Катеричата хралупа“ на собствения си стар бял кон и не пропускал нито една служба. А за всичко плащал Ейбрам Стронг. На пастора давал по 500 долара годишно, а на госпожица Фийби — 200 долара.

Така в памет на Аглая старата воденица била превърната в благословия за общността, в която момиченцето бе живяло преди време. Изглежда краткият му живот бе донесъл повече добро, отколкото седемте десетилетия на много други. Но в нейна чест Ейбрам Стронг издигнал още един паметник.

От неговата воденица пристигало брашното „Аглая“, получено от най-хубавия сорт жито, което можело да се отгледа. В областта скоро се разчуло, че брашното „Аглая“ има две цени. Едната била най-високата пазарна цена, а другата — нула.

Случело ли се бедствие, което обричало хората на мизерия — пожар, наводнение, ураган, стачка или глад, към мястото тутакси потегляла щедра партида от „Аглая“ на нулевата ѝ цена. Партидата

била заделяна за тях предпазливо и благоразумно, но от сърце, а и без друго гладуващите не можели да заплатят за нея нито цент. Тръгнала приказка, че избухнал ли опустошителен огън в бедняшки квартал на някой град, първа на мястото пристигала колата на началника на огнеборците, следващ по ред бил фургонът с брашно „Аглая“ и чак тогава идвали пожарните.

Ето какъв бе другият паметник на Стронг, посветен на Аглая. Може би за един поет тази тема би изглеждала твърде прозаична, за да бъде възпята в рими, но някои от вас ще изпитат удоволствие от мисълта, че чистото, бяло, девствено брашно, устремено да изпълни своята мисия на любов и милосърдие, би могло да се оприличи на духа на изчезналото дете, чиято памет тачи.

Настъпи година, която докара тежки времена за Къмбърландските планини. Житните култури навсякъде бяха оскъдни, а местни изобщо нямаше. Планинските наводнения нанесоха много щети на имотите. Дори дивечът в гората толкова бе намалал, че ловците едва успяваха да изхранят семействата си. Бедственото положение се чувстваше особено ясно около Лейкландс.

Още щом чу за това, Ейбрам Стронг изпрати своето послание и малките вагони на теснолинейката откараха брашното „Аглая“. Мелничарят бе наредил чувалите да се складират в галерията на църквата, в която бе превърната някогашната воденица, а на всеки, който посещаваше службите, се полагаше да отнесе вкъщи по една торба.

Две седмици по-късно Ейбрам Стронг пристигна на своето ежегодно посещение в Игъл Хаус и отново стана „отец Ейбрам“.

През този сезон гостите бяха по-малко от обикновено. Между тях бе и Роуз Честър. Госпожица Честър идваше в Лейкландс от Атланта, където работеше в универсален магазин и за първи път през живота си отиваше на почивка. Съпругата на управителя на магазина бе гостувала едно лято в Игъл Хаус. Тя бе харесала Роуз и я бе убедила да прекара там триседмичната си отпуска. Бе й дала писмо до госпожа Ранкин, която радушно я прие на свои разноски и под крилото си.

Госпожица Честър не изглеждаше особено здрава. Беше около двадесетгодишна, бледа и крехка от постоянния живот на закрито. Но една седмица в Лейкландс я дари с руменина и дух, който я преобрази по възхитителен начин. Бе началото на септември, когато планината е

най-красива. Есенните ѝ одежди сияеха във великолепни багри, въздухът бе като шампанско, а сладостно хладните ноци караха гостите да се гушат блажено под топлите завивки на „Орловата къща“.

Отец Ейбрам и госпожица Честър станаха големи приятели. Старият мелничар научи нейната история от госпожа Ранкин и незабавно прояви нескрит интерес към крехката, самотна девойка, която се справяше сам-сама на този свят.

Планинската област бе непозната за госпожица Честър. В продължение на много години тя бе живяла в топлия, равнинен град Атланта и сега величието и многообразието на Къмбърландските планини я изпълваха с въодушевление. Тя бе решила да се наслади на всеки миг от своя престой там. Оскъдните ѝ спестявания бяха изчислени толкова внимателно по отношение на разходите ѝ, че тя знаеше почти до цент какъв ще бъде незначителният ѝ остатък, когато се върне на работа.

Госпожица Честър имаше късмет, че бе спечелила отец Ейбрам за свой приятел и компаньон. Той знаеше всяка пътека, възвишение или планински склон около Лейклендс. С негова помощ тя опозна суровата радост на сенчестите, стръмни пътеки сред боровите гори, достойнството на голите зъбери, кристалните свежи утрини и мечтателните златисти следобеди, изпълнени с тайнствена нега. И така, нейното здраве позакрепна и тя стана по-жизнерадостна. Имаше смях, искрен и сърдечен, също като неповторимия смях на отец Ейбрам, но наситен със съответната женственост. Двамата с него бяха оптимисти по природа и всеки от тях знаеше как да представя сериозно и ведро лице на света.

Един ден госпожица Честър научи от друг гост историята за изчезналото дете на отец Ейбрам. Тя се втурна навън и бързо откри мелничаря, седнал на любимата си пейка край съдържания желязо извор. Когато малката му приятелка мушна ръка в неговата и го погледна с блеснали от сълзи очи, той искрено се изненада.

— О, отец Ейбрам! — възкликна тя. — Толкова съжалявам! До днес не знаех нищо за малката ви дъщеричка. И все пак някой ден ще я намерите... Надявам се, че ще стане така, даже съм сигурна!

Мелничарят сведе към нея очи със своята мъжествена, непринудена усмивка.

— Благодаря ви, госпожице Роуз — отвърна ѝ той с обичайния си ведър тон. — Но аз не очаквам да открия Аглая. Години наред вярвах, че са я откраднали скитници и че все още е жива, но вече загубих надежда. Мисля, че се е удавила.

— Разбирам — каза госпожица Честър — как бремето на съмнението може да стане просто непоносимо. Но въпреки това вие сте толкова жизнерадостен и неизменно готов да облекчите страданията на другите. Добрият отец Ейбрам!

— Добрата госпожица Роуз! — изимитира я мелничарят с усмивка. — Кой мисли за другите повече от вас?

Внезапно госпожица Честър сякаш бе обзета от странна прищявка.

— О, отец Ейбрам! — възкликна тя. — Не би ли било великолепно, ако аз да се окажа вашата дъщеря? Романтично, нали? Нима не бихте желали да имате дъщеря като мен?

— И още как — отвърна мелничарят, сърдечно. — Ако Аглая бе жива, непременно щях да си пожелая тя да порасне и да стане девойка като вас. Може би ти си Аглая — продължи той, откликвайки на нейната закачливост. — Не помниш ли как живеехме в мелницата?

Госпожица Честър внезапно придоби сериозен вид и се замисли. Големите ѝ очи се взираха в нещо недосегаемо в далечината. Отец Ейбрам бе озадачен от неочакваната промяна в настроението ѝ. Тя застина така безмълвна и чак след известно време гласът ѝ прозвуча отново:

— Не — отвърна тя с дълбока въздишка. — Нищо не си спомням за мелницата. Мисля, че преди да се озова във вашата странна църква, никога през живота си не бях виждала мелница. А ако бях вашето момиченце, трябваше да си спомням, нали? Съжалявам, отец Ейбрам!

— И аз — отвърна отец Ейбрам закачливо. — Но ако не си спомняте да сте моята дъщеричка, госпожице Роуз, тогава без съмнение бихте могли да се сетите чия сте. Не е възможно да сте забравила собствените си родители.

— О, в никакъв случай... особено баща си. Той изобщо не приличаше на вас, отец Ейбрам... Хайде, вече си починахте достатъчно. Обещахте днес следобед да ми покажете вира, който гъмжи от игрива пъстърва. Никога не съм виждала пъстърва.

Един късен следобед отец Ейбрам пое сам към старата мелница. Той често ходеше там, за да поседи и да си спомни отдавна отминалите дни, когато все още живееше в къщата от другата страна на пътя. Времето бе притъпило мъката му и той вече не изпитваше болка, когато се връщаше в миналото си. Но щом Ейбрам Стронг седнеше в някой меланхоличен септемврийски следобед на мястото, където „Дъмс“ едно време тичаше всеки ден с развети руси къдри, усмивката, която всички в Лейкландс неизменно виждаха на лицето му, тутакси изчезваше.

Мелничарят бавно се изкачваше по криволичеция стръмен път. Дърветата се бяха скупчили толкова близо от двете му страни, че той крачеше в сянката им, стиснал шапката си в ръка. По старата релсова ограда игриво притичваха катерички. Яребиците зовяха малките си в стърнището на пшеничната нива. Ниското слънце изсипваше бледозлатист порой върху клисурата, която се откриваше на запад. Началото на септември! След броени дни щеше да се навърши поредната годишнина от изчезването на Аглая.

Старото наливно колело, наполовина обвито в планински бръшлян, улавяше късчета слънчеви лъчи, които се процеждаха между дърветата. Къщата от другата страна на пътя все още стоеше, но със сигурност нямаше да издържи до следващите зимни виелици. Цялата бе обрасла с ипомея и дива лоза, а вратата висеше на една единствена панта. Отец Ейбрам бутна портичката, влезе тихо и мигом замръзна на място от удивление. Откъм двора долитаха сподавени ридания. Там някой плачеше неутешимо. Той надзърна вътре и видя госпожица Честър, която седеше на потъналата в сумрак скамейка, свела глава над нечие писмо, което вече бе отворила и сега стискаше в ръце.

Отец Ейбрам я доближи безмълвно и стисна рамото ѝ с твърда десница. Девојката вдигна поглед, прошепна името му и се опита да добави още нещо.

— Почакайте, госпожице Роуз — прекъсна я мелничарят ласкаво. — Още не е нужно да се напрягате да говорите. За вас няма нищо по-полезно от това да си поплачете, когато ви е тъжно.

Изглежда старият мелничар, който бе познал толкова скръб в живота си, добиваше вълшебна сила, когато успокояваше другите. Риданията на госпожица Честър постепенно утихнаха. Не след дълго тя извади своята обшита с едноцветен бордюр кърпичка и избърса

една-две сълзи, които бяха капнали върху голямата ръка на отец Ейбрам. После вдигна поглед и се усмихна. Госпожица Честър умееше да се усмихва още преди сълзите ѝ да са изсъхнали, също като отец Ейбрам, който неизменно намираше сили за усмивка, въпреки мъката си. В това отношение двамата много си приличаха.

Мелничарят не ѝ зададе никакви въпроси и не след дълго госпожица Честър сама започна да му разказва.

Това бе старата история, която за младите винаги изглежда толкова значима и съдбовна, и която извиква усмивка на носталгия у възрастните. Както може да се предположи, темата бе любовта. В Атланта имаше един млад човек, притежаващ безкрайна доброта и куп привлекателни качества, който бе открил, че госпожица Честър също е надарена с тези добродетели повече от всички други в Атланта или където и да било от Гренландия до Патагония. Тя показва на отец Ейбрам писмото, над което бе проливала сълзи. Мъжествено, нежно писмо, малко напрегнато и приповдигнато, в стила на любовните послания, съчинени от млади мъже, преизпълнени с доброта и благочестие. Той предлагаше на госпожица Честър да сключат брак без да губят нито миг повече. Животът, пишеше вътре, откакто тя заминала на своята триседмична почивка, станал непоносим. Молеше я за незабавен отговор и ако той се окажеше утвърдителен, обещаваеше, без да обръща внимание на теснолинейката, незабавно да долети в Лейкландс.

— И къде е бедата? — попита мелничарят, след като прочете писмото.

— Не мога да се омъжа за него — отвърна госпожица Честър.

— А желаете ли? — попита отец Ейбрам.

— О, та аз съм влюбена в него! — възкликна девойката. — Но... — тя сведе глава и отново се разрида.

— Хайде, госпожице Роуз — подкани я мелничарят. — Можете спокойно да споделите с мен. Не ви разпитвам, но смятам, че можете да ми се доверите.

— Зная, че е така — отвърна момичето. — Ще ви кажа защо трябва да откажа на Ралф. Аз съм никоя... дори име си нямам... онова, с което се назовавам, е измислено. Ралф е благороден човек. Обичам го с цялото си сърце, но никога не мога да бъда негова.

— Що за приказки са това? — възкликна отец Ейбрам. — Вие споменахте, че помните родителите си. Защо сега казвате, че нямате име?

— Спомням си ги, наистина — поясни госпожица Честър. — Даже прекалено добре. Първите ми спомени са от живота ни някъде в дълбокия юг. Много пъти се местихме, в различни градове и щати. Брала съм памук, работила съм във фабрики, често съм минавала без достатъчно дрехи или храна. Майка ми понякога се държеше добре с мен, но баща ми бе жесток и често ме биеше. Мисля, че и двамата бяха просто скитници. Една вечер... тогава живеехме в малко градче на една река недалече от Атланта... те се скараха жестоко. И докато се обиждаха и тормозеха един друг, аз научих... о, отец Ейбрам, аз научих че нямам право дори да бъда... нима не разбирате? Нямах право дори на име... Аз бях никоя. Същата нощ избягах. Добрах се пеша до Атланта. Там си намерих работа. Кръстих се Роуз Честър и оттогава сама си изкарвам прехраната. Сега знаете защо не мога да се омъжа за Ралф... Освен това никога не мога да му призная причината.

Явното неодобрение, с което отец Ейбрам посрещна воплите ѝ, се оказа по-удачно от съчувствие и по-ползотворно от съжаление.

— Мила, миличка моя, защо е всичко това? — запита я настоятелно той. — Как може така? Аз си помислих, че нещо ви пречи. Ако този безукорен млад човек е мъж, той изобщо няма да се интересува от родословното ви дърво. Скъпа госпожице Роуз, повярвайте ми, той се вълнува единствено от вас. Кажете му всичко съвсем открито, точно както го разказахте на мен, и ви гарантирам, че вашата история само ще го разсмее и още повече ще ви издигне в очите му.

— За нищо на света! — отсеке госпожица Честър печално. — И никога няма да се омъжа... Нито за него, нито за когото и да било. Нямам право.

В този момент забелязаха нечия издължена сянка, която приближаваше, подскачайки по окъпания в слънчеви лъчи път. До нея подскачаше една по-къса и не след дълго двете странни фигури приближиха църквата. Дългата сянка принадлежеше на госпожица Фийби Съмърс, органистката, която идваше да се упражнява. Дванайсетгодишната Томи Тийг носеше отговорността за по-късата.

Този ден тя бе наред да помпи органа за госпожица Фийби и босите ѝ нозе гордо тупкаха по прашния път.

Госпожица Фийби, в своята басмяна рокля на люлякови цветчета, с изящните си навити кичури, пуснати над ушите, направи дълбок реверанс пред отец Ейбрам и тръсна тържествено къдри към госпожица Честър. После двете с нейната помощничка се изкачиха по стръмната стълба към нишата за органа.

Долу мракът все повече се сгъстяваше, но отец Ейбрам и госпожица Честър не бързаха. Останаха да седят в мълчание, вероятно всеки отдаден на собствените си спомени. Госпожица Честър бе отпуснала глава на ръката си, с поглед, зареян някъде далеч. Застинал на съседното място, отец Ейбрам гледаше замислено през вратата към пътя и порутената къща.

Внезапно картината пред очите му го върна почти двацет години назад в миналото. Защото както Томи помпаше, госпожица Фийби удари един нисък басов тон на органа и го задържа, за да провери количеството въздух, което съдържаше. Църквата престана да съществува за отец Ейбрам. Дълбоките, кънтящи вибрации, които разтърсиха малката паянтова постройка, сякаш не идваха от органа, а възродиха бумтежа на воденичната машинария. Той бе убеден, че старото наливно колело се е завъртяло отново и че той, веселият мелничар, целият посипан с брашно, се е озовал обратно в старата планинска воденица. Вече се здрачаваше и скоро Агляя щеше да дотича с развети къдрици, да изприпка през пътя, за да го отведе у дома за вечеря. Очите на стария човек бяха вперени в затворената врата на къщата.

А после стана друго чудо. В галерията горе чувалите с брашно бяха натрупани в дълги редици. Може в някой от тях да е имало мишка; във всеки случай звукът от басовия тон на органа предизвика струйка брашно, която се процеди между пукнатините на пода и поръси отец Ейбрам от глава до пети с бял пращец. В следващия миг старият мелничар излезе на пътеката, размаха ръце и запя любимата стара песен:

*„Колелото се върти
мливото се мели*

*мелничарят,
целият в брашно,
веселяк е...“*

И тогава се случи останалата част от чудото. Госпожица Честър се приведе напред, пребледняла като самото брашно, и впери широко отворени очи в отец Ейбрам, сякаш сънуваше будна. Щом той подхвана песента, девойката протегна ръце към него, устните ѝ трепнаха и тя произнесе сякаш в несвяст:

— Хайде, тате, отведи Дъмс у дома!

Госпожица Фийби освободи басовия клавиш на органа, но той бе свършил добра работа. Прозвучалият тон бе открил дверите към една заключена памет и отец Ейбрам грабна в обятията си своята изгубена Аглая.

Посетите ли Лейкландс, там ще чуете повече за тази история. Ще ви разкажат как са я проследили стъпка по стъпка, как е било разбудено тайнственото изчезване на мелничарската щерка, след като циганите я откраднали в онзи септемврийски ден, изкушени от детската ѝ хубост. Но ще трябва да почакате, докато се настаните удобно на сенчестата веранда на Игъл Хаус и тогава ще чуете цялата история. Май че е най-добре нашата част да свърши, докато вибрациите от дълбокия басов тон, ударен от госпожица Фийби, все още продължават да звучат.

И все пак, ако питате мен, най-хубавото се случи, докато отец Ейбрам и неговата дъщеря вървяха толкова радостни в здрача обратно към Игъл Хаус, че почти не им се говореше.

— Татко — обади се тя някак срамежливо и с колебание, — много нари ли имаш?

— Колкото щеш! — отвърна мелничарят. — Е, все пак зависи. Много са, стига да не си решила да купиш луната или нещо също толкова скъпо.

— Много ли ще струва — попита Аглая, която винаги броеше петачетата си толкова внимателно, — да изпратим до Атланта една телеграма?

— Аа! — възкликна отец Ейбрам с лека въздишка. — Разбирам. Искаш да повикаш Ралф тук.

Аглая го погледна с ласкава усмивка.

— Да го помоля да не бърза толкова — отвърна тя. — Току-що открих моя татко и ми се иска поне още малко да сме само двамата. Затова ще му кажа, че ще трябва да почака.

[1] Западните разклонения на Апалачите, главно в Кентъки и Тенеси, бел.пр. ↑

[2] Орловата къща, бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.